

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mustafa K z

İki Yüzlü Zar

VEYAYINEVİ

A stylized, handwritten signature in black ink. The signature is fluid and cursive, with a prominent horizontal line at the bottom and a large, sweeping 'P' shape on the right side.

Fotoğraf: Kadir İncesu

Mustafa K  z

1959 yılında Niğde’de doğdu. İstanbul Atatürk Eēitim Enstitüsü Türkçe Bölümü’n   bitirdi (1980). İşletme, gazetecilik, hukuk   ērenimi gördü. 1989 yılından bu yana   iirleri, yazıları, ulusal ve uluslararası edebiyat dergilerinde yayımlanıyor. *Mavi Yaka*, *Edebiyatta Seçki*, *Atika* dergilerinin yazı kurullarında yer aldı. *  iir Oku* dergisini çıkardı (1996-2002, 40 sayı). Şiirleri Fransızca, İngilizce, Rumence, Katalanca, Almanca, İspanyolca, Makedonca, Gürcüce,   ince ve Kürtçeye   evrildi. Seçilmiş   iirleri K  rt  cede *Denizin S  ylediēi*, Rumencede *Rüzgâr Beklerken* adlarıyla kitap olarak yayımlandı.

Kitapları

  iir: *Ay D    *, 1990; *Su Resimleri*, 1991; *Yengeç Sepeti*, 1992; *İ  kları Karartmayın   ocuklar çocuklara   iirler*, 1992; *Salıdan   nceki Pazartesi*, 1995; *Sonsuzluk Ta  ta*, 1998; *Ateş Baēı*, 2003; *Açık Yara*, 2004; *  an Uykusu*, 2005; *Yazıtlar* (Adil Salih’in resimleriyle), 2009; *  igan   iirleri*, 2011; *  nc   Yaēmur*, 2011; *Küçük Uykular Bahçesi* [*İ  kları Karatmayın   ocuklar*’ın gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş yeni basımı], 2012; *Yıldız Deēirmeni* [Haikular], 2014; *Sessiz D  ē  m*, 2015; *Rüzgâr Yanıēı*, 2016; *İki Yüzlü Zar*, 2018

Aforizma: *Sincabın Gölgesi* (  iir için aforizmalar), 2008; *Gölgenin K  l  * (yaşam için aforizmalar), 2016

  iir Yazıları: *  iir Ta  ı*, 2016

Ve Yayınevi - 044
Şiir - 025

İki Yüzlü Zar / Mustafa Köz

Kitap Editörü
Kenan Yücel

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık
Ve Tasarım

Kapak Tasarımı Cansın Bozoğlu
Kapak Uygulama Ve Tasarım
Kapak Resmi Kenan Yücel

Baskı ve Cilt
Usta Ofset Ambalaj ve Matbaacılık
Maltepe Mah., Davutpaşa Cad., Güven İş Merkezi
No. 83, B Blok, 2. Kat, 382-383
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 36070

1. Basım: Nisan 2018
ISBN: 978-605-9626-18-7

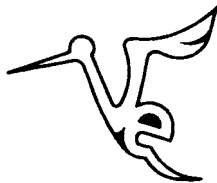
© Ve Yayınevi, 2018
Sertifika No: 40125

Ve Yayınevi
Zühtüpaşa Mah., Kördere Sokağı
No. 16/3, Kadıköy - İstanbul
Tel. 0 505 597 67 42

www.veyayinevi.com
e-posta: info@veyayinevi.com
facebook/VeYayinevi
twitter/VeYayinevi
instagram/VeYayinevi

İKİ YÜZLÜ ZAR

Mustafa Köz

İçindekiler

Hırçın yara

- Yoksama • 11
- Sonra • 12
- İyilik • 13
- Sesler • 14
- Tanrılar gibi • 15
- Kara fırtına • 16
- İnsanlık tarihi • 17
- Ölümsüzlük • 18
- Taş yazıt • 19
- Büyük av • 20
- Belki • 21
- Kör soru • 22
- Hırçın yara • 23
- Soyut • 24
- Gün ışığı • 25
- Karanlık oda • 26
- Allah'ın sokağı • 28
- Konuk • 29
- Vasiyet • 30
- Öncesizlik • 31
- Sır • 32
- Özkıyım • 33
- Yel düğünü • 34
- Burada siz de • 35
- Çan • 36
- Yarın • 37
- Tunç zincir • 38
- Didaktik • 39

Sıla • 40
Bir kadın • 41
Çekilme • 42
Tuhaf denge • 43
Çınar • 44

Şairin esini

Şairin esini • 47
Şiir hazırlığı • 50
Kısa öykü • 51
Şairin odası • 52
İmgelem • 53
Düş • 54
Kutsal meyve • 55
Şiir sanatı • 56
Son çılgılık • 57
Şairin mezarı • 58
Sır ve gurur • 59
Gezgin • 60
Kara şiir • 62
Yılkı • 63
Kovan • 64
İkinci güneşi • 65
Ateşbaz • 66
Mesel • 67
Bilmece • 68
Yalın şiir • 69
Sözler • 70
Güzel yara • 71
İbrişim • 72
Şair ve şeytan • 73
Şekerleme • 74
Genç şairin yeni şiir bilgisi - II • 75
Sondeyiş • 79

Hırçın yara

Ne kaldı o ince yazdan geriye,
bir yaralı sessizlik, birkaç dağılmış bahçe.

Yoksama

Bir ben yeter mi sonsuzluğa
buldum, su yaşayacak benden çok
ağacın kaygısı çekirdek, yolun uzak
taş olsam, gözüm kumda toprakta
küçüldükçe büyüyecek adım, yosunum
gök olsam, yağmurun düşü bende.

Bir ben yeter mi sonsuzluğa
ağır günler gördüm, yosundan taştan
geçmedi tanrının tek günü bensiz
kabardıkça kabardı içimdeki deniz
anladım, bu dünya bir derin yara
ölüm de yaşayacak bir daha, dirim de.

Sonra

Toprak ağırdır gökten
çeker eşi dostu kendine
gitmiştir çünkü önce
kuru bir köktür kimi
kimi upuzun menekşe
bir parmak uzanır birden
benimle silinsin evren.

Benimle silinsin evren
şu dağ, şu ova, şu dalgınlık
şu dönmez değirmen
bekler bizi köşe bucak,
kimi ıssız, kimi ılık
hem orada hem burada
toprak ağırdır gökten.

İyilik

İsa yaşadı mı, diye sordu
sol yanağında bir ölü morluğu
ölümün şurada bir yerde olduğunu
söylemişlerdi. Bakındı, ne İsa ne çarmıhı...
İyiliğim neye yarar, diye düşündü sonra
uzatarak öteki yanağını.
Bir kıymık acısı gibi etinde zonklayıp duran
bu dünya mıydı, bu ruh konukluğu mu
daha da düşünecekti, inmeseydi
zalimin yüzyıllık baltası boynuna.

Sesler

Bütün kökleri ayıkladım,
ayrık, ağı otları, baldıran
köşede kantaron, gölgede zakkum
çiçekleriyle yanıp sönen Zühre Yıldızı
gece, kıyıya vurmuş kaşalot leşi
çocuk çılgınlıkları, açılıp örtülen sözcükler
midyeler gibi iyi huylu, derin
toprağa düşer düşmez eriyen çılgılık.

Ah, ne kötü seslerin iskeletinin olmaması
ölüyor onlar da biz ölünce
ne dua ne tören ne çürüme
sesler ki gölgeleri düşüncelerin.

Tanrılar gibi

Eskiymiş düşüncelerim,
anladım yeni gömlekler giyince
günler ki iki kanatlı pencere
biri düne vurur, biri yarına
oysa birdir ölümün elinden
alınmış geçmiş,
kuşkuya bağışlanan gelecek
günden güne sonsuza benzer,
tanrılar gibi ötesinde suların
karıştırır durur sözcükleri
yazmak için çift dilli yazıyı.

Kara fırtına

Bulut belleksiz, gidip gelir öğle göğünde
ne varsa unuttuğu hem önce hem sonra
kalafata çekilmiş gemiler gibi çürür ıssızlık
bu benim suskunluğum, dik başlı, doğurgan
yağmuru söyleyecektim, uğraşsam biraz daha.

İnsanlık tarihi

Biz kanı bulduk, doyurduk insanla.

Kabil'in elindeki tırpan
dölgerin elindeki hızar
terzinin elindeki iğne
kasabın elindeki satır
celladın elindeki balta
cerrahın elindeki neşter
rençperin elindeki nacak
berberin elindeki ustura
sipahinin elindeki mızrak
sultanın elindeki hançer.

Biz insanı bulduk, doyurduk kanla.

Ölümsüzlük

Eski sessizlikleri dinliyorduk,
bir kuş uzun uzun, bir çekirge kesik kesik
sözcüklerin toprak rengi sevinci
ağzı var, dili yok ölümsüzlüğün
uzar giderdi otlar, bulutlar üstünde.

Kış güneşi gibi ürkek, soğuk
atlarımız yorgun yaralı, menzil uzak
av hayvanları gibi kuşkuda, tez ayak
eski sessizlikleri dinliyorduk.

Taş yazıt

Nereye doğacak güneş,
ölüler de ısınmak ister
dünya bildiğimiz yer
gün, bin yıllık kardeş.

bir çıngı ateş ötemizde
ısınmak ister ölüler de.

Büyük av

Vuran kim, kim vurulan
kimin bu süreğ avı, soluk soluğa
köpekleri kokluyor eskil kuşkuyu
dikenlerini ayıklıyor avcı, gecenin
ve av, uyutuyor ölümü büyük ötede.

Belki

Ölüm, ölenin dediğidir, soğuk
kilitli kısıkaçlarıyla yengeç,
soyut elleriyle kemiksiz
yok bizim belleğimiz, usumuz dar
yağmur yağar, kar erir, çürür kemik
bir bataklıktır gömütlük
gökte ay ışığı, yerde gün ışığı
baksak bakılacak değil, sıcak
bir eski koku, bir görümlük.

Ölüm, ölenin dediğidir ancak.

Kör soru

Açıkla, diyor nere gitti onca gülüş
onca söz, ağız ki açmadan solan gonca
onlarla olurdu gece, onlarla apak gündüz
unuttuk şimdi ne var, nerde dildeki tohum
yaprağı kemiren böcek, kozaya dolanan ipek
nerde bakır, taş, tunç ve yontu
çiyden ve düşten şiirler biçen simya?

Hırçın yara

Bu ses, bu sonsuzluk, bu öte beri
doymak için değil, acıkmak için
bırakır gideriz günü gelince

bozulur içimizdeki o yorgun denge
kim yazar, kim okur adlarımızı
sararmış kütük, çözülmüş düğüm
o göz, o anı, o kök, o eski sızı
gizlice fısıldar kim olduğumuzu

kalmaz alnımızda bir dirhem tasa
öncesiz şimdisiz o altın yasa
hiçliğin açtığı son hırçın yara.

Soyut

Hayvandır bizim aklımız
doymaz üç kuru kökle
besleriz tıka basa, kösnül, sömürge
yine de mızlanır: “Birazcık bekle!”

Zamanım var doymak için
açar ağzını kanlı bir bellek
ne iz ne büyü ne bir tutam merhem
yeşerir yeniden o soyut çiçek.

Gün ışığı

Şuram gözlerimse bazen mavi
bir çini gibi her yerde
güneşli bir eylül öğlesi
ya da bir akşamüzeri
tutup tutup taşıdığım bunlar ne
denizler, kırsaplar, tuzlar, arduvazlar
su sesleriyle durmadan ipince
durmadan işleyen bir yara içimizde
belki mevsimlerimiz değişti belki
gök yeni bir son yazı onarıyor
belki ağacın, ekmeğin soy onuru
kız bilekleriyle balkıyan gün ışığı
bakır bir çarmıh gibi hepimizin
öyleyse bekleriz dönsün o gemi
boşaltsın dal uçlarını özgürlüğün
bir incelik ki bilinmez önü sonu.

Karanlık oda

Ne abuk kesildi yağmur
daęlara vuran gün alevi
parmağım ağzımda kaldı
odam dağınık, kitaplar yarım
ışık sndrlmeyi bekler
bu kl evi, bu gök gürültüsü
unuttu unutmayı bellek
zld ene baęım
kim saracak zaman yok.

Gelecekler birazdan
ivi, lif, bir dil sabun
tanırdım oysa adımı,
akıldı öz oğlum, öz kızım
köklerle eriyen düřünce
nceye kesmiř dağ taş
azalmış sevi, o sonranın yazıtı
unuttum ne varsa
indięim yokuş, birden yeřeren avuntu
yok artık aılacak tek kapı
uzayıp giden gece, sel yanığı tarla.

Arandım durdum bir zaman
benim değildi gördüğüm düş
bu boşluk, bu kuyu ağzı
ağıtsızdı gökyüzü
yeğni, çetin, alingan
kum gibi gıcırdayan sonsuzluk
benim değildi yürüdüğüm yol
ne umar ne beklenti ne görüngü
bilmem gerek nerede sürçecek atım
nerede dilimin sarkacı, ağır
urganı yufka, sağrısı tımarlı
geçtim kendimi bir çölden sonra
zaman yok, tartsınlar gölgemi
gülден bir musallada.

Geliyorlar, bu yakarı
bu çarpıp duran karanlık
kuşlar mı, bekleyen pencerede
görmek için yükselen son buğuyu
son kokladığım çiçeği, soğuyan bardağı
yaprak mı, bir ağrı düştüğü ağaçtan
belki böyle bir şeydi benim de krallığım.

Çekildim susuz değirmenler gibi,
bulsunlar o yontulmuş gölgeyi.

Allah'ın sokağı

Allah'ın evi küçük
ölümün büyük,
Allah balkona çıkar
ölüm bahçeye,
su verir rüzgârgülüne
çevirir kuyu dolabını.
unutur çocukları eski bir yazda.

Ölümün sokağı geniş
Allah'ın dar
Allah kendine çıkar
ölüm herkese.

Şu tüneyen kuşlar,
dallara çatılara
ölümün kuşları, Allah bilir
Allah bilir,
uzun yaşayacak benden gölgem
taşın gölgesinden az,
yağmurunkinden fazla
ben ölürsem ölümün gölgesi de
çıkacak evden.

Konuk

Suyun ardında su, rüzgârın rüzgâr
güne karşı gece, geceye karşı gün
güneşin ağacı yemişsiz, göğün belleği kara
tohum çatlayınca yarısı bulut, yarısı tanrı
salyangozlar gibi çıtırdar ölüm
yatısız konuğu dik başlı evimizin.

Vasiyet

Ölümün kokusunu tattım,
biçtim kumaşını acının
kuyular uzak bana
gül bağlayın boynuma
beni hiçliğe atın.

Öncesizlik

Onu gördüm sonra, elinde bir dağ
Allahuekber ya da Cudi
uzakta sis içinde bir cüce tanrı
bağırıp çağıran çirkin bir kuş
“ölüm” mü diyorlardı ona
bir yolculuk bavulu gibi tıka basa
şişmişti göz kapakları,
soluk soluğaydı tin ve gövde
acılı bekleyişi öncesizliğin.

Sıcak, sımsıcak bir arıydı zaman
vızıldardı yoluk kanatlarıyla
eskil çanaklarda paslanan çiviler gibi
ne tahta ne tekne ne payanda
dalgın ellerinde kör bir dülgerin.

Sır

Unutma kanında bir balık gibi sıçrayan acıyı
onunla geçtin çölü, onunla buldun Leyla'yı.
Kerem idin, Kamber idin, güzel huylu o Yusuf
kazdın kazdıkça düşeceğin kuyuyu.

Özkıyım

Oğuz Özdem'e

Ey acı, dostumun “cesur acı”sı
yaz kendini
işte kalem, kalbim.

Ey acı, vur kendini
işte silah, kalbim

kalbim ki tutukluk yaptı bir ömür
belki şimdi bir iş görür.

Yel düğünü

Bu yel ne yeli çarşılardan, pazarlardan
bu koku ne kokusu has ipek, aman aman!

Bu ses kimin sesi, gökte bir ayağı, Fizan'da öteki
“Eşitiz” diyor, kurumasın bahçenizdeki kuyu
büyük dağ, büyük deniz evlerinizin ardı.

Aşkla aranızda bir parmaklık aralık
yaza girdiniz, yaza çıktınız aman aman!

Sokaklar ses, bulvarlar ses, ses üstünüz başınız
tutmuşsunuz ipince bir göğün elinden,
senetlerde, borsalarda geçmez adınız.

Gök sulanmış avlu, yer açılmış kilit aman aman
kimin şu aynalara çarpıp duran gün ışığı
ah, aşklarını yaza çıkaramayanlar
çekin çıkarın ruhlarınızdaki kör diken.

Burada siz de

El eliyle yılan tutulur, el eliyle yalan
inandık göğün maviliğine
su bin yıllık su, ateşin içinde rüzgâr
gelsin tazelesin soluğumuzu saf bili.

İnandık öte yarısı aşk, öte yarısı kösnü
ruhumuza sıvanan kurbağa ölüsü
burada siz de yaşadınız desin biri.

Burada siz de yaşadınız, esinli esinsiz
burada siz de ama eksik ama diri.

Çan

Kim asmış hiçliğin boynuna bu çanı
vurur gider yokuş aş'a kara gecede
kuşkunun da yağmuru ıslatır içimizi
yalnız ayrılığa verilmedi bu sancı

ölüm değil eriten günü sabahı
sevinçlerle de tükenir insan,
insan ki ağacın yarasıyla bir
kurdun öfkesine yabancı

elimizin altında bu dünya,
kanın beyliği üç günlük
kurur taşlıklarda eski pöste ki
biter birdenbire zorlu kuşatma.

Yarın

Omzunda toprak testi
yürüyor tepeyi gün
bir orada bir burada
dün düşen çekirdek
çiçeğe duruyor yarın

ateşi kemiriyor dişli
bıçağı kesiyor akıl
ekip biçiyor el,
dövüp eziyor ayak.
adı çıkmış tanrının

ipekböceği insan
sarar gövertir kabuğu,
ikiz düşü gürlüğün
sabah, çiyleyle sessiz
akşam, şimşekten yakın.

Tunç zincir

Giyinmiř kuřanmıř
elinde bir kara lale
bir تنها karanlık
huzuru kaçmıř gök

bozkırın ortası deniz
denizin ortası balık
balık oltanın ucunda
olta adamın elinde

adam zamanın knhnde
zaman zaman içinde.

Didaktik

Baęa bak, baębana bak
hana bak, hancıya bak
herkesin yarası var
yaranın sesine bak.

Gelir Halep'ten Şam'dan
şakıyan bülbül gibi
her yara ayrı kandan
kana bak, kandara bak.

Ölüm, amansız ülke
dili yok, dildarı yok
gün gelir, an yeterse
çektiğın çileye bak.

O çile yoldur yorar
dünya cehenneminde
sese atılsa düğüm
sese bak, sözcüğe bak.

Eridin, tuzsun artık
çoğalmak hafif sana.

Sıla

Oralarda gezindim gün boyu, buralarda
çocukluk, aşk, gökyüzü, şu bu
köze gittim durmadan, güze geldim sonunda
gençlik ateş, yaşlılık köz, ölüm kül
eşeleyin, harlayın, ne toz ne kör alev.

Derin bahçelerde o eski sesim
çınladı kırık şeytan minaresiyle
çağırın kim, duyan kim, bekleyen kim
köze gittim durmadan, bitti içimde mevsim.

Ne gördüysem sizin olsun
öfke, erinç, kan ve çıkırık
söndü asmanın ışığı, yıkıldı taş değirmen
tırmanmıyor balkonuma sarmaşık.

Bir kadın

Bir kadın, atmış
masmavi
bir şal gibi
gökyüzünü omzuna,
bademleri silkeliyor
çığlığı.

Ağustosta,
Knidos'ta.

Çekilme

Yalnızlık, birken iki eder insanı
ikiyken bir
işte, böyle bir çekilme birdenbire
bir kapı sesiyle gelir,
gider bir kapı sesiyle.

Tuhaf denge

Lalenin ve tezeklerin gagalandığını gördüm
bir damla bal ve darı için
zararsız tavuklardı onlar,
birinin bir yudum serinlikti bulup bulacağı
birinin aradığı bir iki darı tanesi cıvık dışkıda
ama doymak istiyordu ikisi de
birinin istediği şan şöhret, mevki makam
birinin istediği boğaz tokluğu.

İnandırdılar ikisini de aynı tanrıya
tanrıysa zümrütle ve kanla sıvamıştı tahtını
şimdi kim yol gösterebilir ki onun şaşaasına
birinde tezek, kefelerinin
ötekinde som altın, yirmi dört ayar
tartarken ruhunu katilin ve kurbanın kanıyla.

Çınar

Geçen yaz çınarı kestiler
ağladık bütün güz kuşlar için
ağaçtık defne, akasya ya da ladin
başımız bulutlarda, kollarımız açık
dikildik evlerin gölgesinde, ışıklı, serin
parmaklarımızda binlerce serçe, sığırcık
yüzlerimiz asma bahçeleri Babil'in
ellerimiz kızıl kıyamet, yaprak tufanı.

Şairin esini

Gölgenin kanıyla yazılmalı şiir,
ışıkla ve öfkeyle bilenirken sözcükler.

Şairin esini

I

Bir sele sözcük gölgesi,
bir iki dilim dalgınlık
yalnızca bu, bugünden kalan ona
ve bıçaklanmış ay ışığı
limana damlayan, gece boyu.

Bir sözcük t ner pencerene
yazmasan olmaz, yazacaksın
telekleri gümüş, pençesi altın
bir ayağı  in'de, bir ayağı Ma in'de
 ahin desen değil, belki bir serçe
kaldırır kanatlarını uçmak için
gezinir boş beyazlıkta, şaşkın, avare
damlayana kadar ilk dizenin ılık kanı  iire.

III

Suskunluğun patikasından iniyor şiire
yakıyor avcı ışıldağını,
tavşanlar gibi donuyor sözcükler
umarsız, şaşkın, korkulu
tutarak kulaklarından koyuyor
boş dağara,
ova uzak, tan atmamış daha
yürüyor tüfeği, fişekliği, sadağı, oku
çifte su verilmiş yalnızlığıyla
kendine doğru.

Şiir hazırlığı

Bir sözcük çıkardı cebinden
avucuna aldı, damarlarına baktı
çizgilerine, yaralarına, derinliğine.

Kulağına dayadı
dinledi o büyük çınlamayı,
harflerden akan o büyük çağlayanı.

Sonra kokladı, bir adak gibi
yatırdı kâğıda, şiire durdu
gün aydınlanmamıştı ve bir ağaç
büyüyordu gölgesinde ellerinin.

Parmakları bir kırlangıç sükünü.

Kısa öykü

Eğildi, ellerini yıkadı dereye şiir bitince
sözcükler sıyrıldı parmaklarının arasından
söğüt yaprakları gibi döne süzüle
aktı kılıç artığı uyaklar, simgeler, mecazlar
karşı kıyıda oltasını suya atmıştı genç şair,
bir iki küçük sözcük, birkaç imge,
metafor, bir iki anı kırıntısı
onun içindi bunca bekleyiş, bunca çile
bir sözcük takıldı oltaya, çekti kan ter içinde
öptü, kokladı, attı bakır kovaya,
iki kol iki çengi günü kurtardı diye.

Şairin odası

Oradan, eski mendirekten
koşup gelen o küçük yel
dağıtmıştı saçlarını,
kapalıydı oysa pencereler sıkı sıkıya,
kapılar kitli, balkon demiri askıda.

Perdeyi araladı, dışarı baktı
korkulukta sardunyayla fesleğen
arasında bir güvercin
ve kanatlarında bir tutam rüzgâr tohumu.

Yel fırtınaya döndü birden,
dağıldı çalışma masasındaki yeni şiirler.

İmgelem

Yağmurun küçük heykellerini dizmişler
satranç oynuyorlar çardakta
“Çocukluğum...” diyor yaşlı oyuncu,
“Çocukluğum, bir lahit kapağı.”

Açılıyor bahçe kapısı birdenbire
sarışın, gök gözlü bir oğlan çocuğu,
bir yara tutuyor elinde, kanlı, ağır
gelip basıyor bir mühür gibi, damalı masaya
deviriyor kapının rüzgârı bütün taşları.

Düş

Ardıma bakıyorum, ardımda yol yok
önüme bakıyorum, önümde dal yok,
öteme bakıyorum, ötemde gök yok
berime bakıyorum, berimde kök yok.

Yok bir dalda ötümsüz bir kuş.
yok bir kökte kemiksiz gölge
yok bir yolda adımsız yolcu
yok bir gökte somutsuz güneş.

Deniz, deniz olmamış daha
kapanmış dün açtığım kuyu
içime bakıyorum, içim vaha
dışıma bakıyorum, dışım kuru.

Kutsal meyve

O ağacı bekledi bütün yıl
günler, geceler, haftalar, aylar...
ilk tomurcuğunu verdi yaza doğru
ilk baltanın yaraladığı yerden,
ilk hızarın dişlediği büyük oyuktan,
ilk halatın boğduğu kanlı damardan.

Dinlenmek için oturuyor şimdi işçiler
o çiçekli, kalın gövdeye
ve toplamak için kutsal yemişini yazın
mendillerini seriyorlar, tulumlarını asıyorlar
azıklarını yiyorlar gölgesinde,
tütünlerini sarıyorlar, ağırbaşlı, dalgın.

Böyledir şairler de
sürdürürler devrildikten sonra da
dal budak sarmayı
altında ve üstünde toprağın
meyve veren ağaçlar gibi kıvançlı, sessiz.

Şiir sanatı

Kapının ardında kan içinde bir rüzgâr,
nasıl ve nereden geldiğini kimsenin bilmediği
ağzında yalnızca bir iki defne yaprağı
şu ölü denizcinin son isteğinden koparılmış,
–Belki de değil. Ne önemi var!–

Şiir nedir ki çiçek açtıramazsa
düşlerine ölülerin
bir yığın kuru sözden
ve o kanlı rüzgârdan başka
ve neye yarar bu gösterişli ağustos sabahı?

Kilitte kırılmış paslı bir anahtar gibi yabansı, kimsesiz.

Son ığlık

Sana gelmesini isterdim o son çığlığın
ama biliyorum ki kesilecek ilk siste yolu
bir ırnak kenarında, buzdan ve unutmadan örölü
yorgun ölüler söylerken bizim küçük şarkımızı,
o şarkıya karışacak artık herkesin olan o yaralı çığlık
bir ilenme ya da sevinç hışirtısı
önemli değil yaşayanlar, yaşamayanlar için,
şiiirimin son sözcüğü gibi sessiz ve diri.

Şairin mezarı

İsterdik ki unutmasınlar bizi, daha dinmeden gün
daha sönmeden şu yıkık değirmenin dalgın ışığı
değirmencinin sözleriyle biliyorduk başımıza gelecekleri
geçen kış yitirdik onu da, ilk ikindi, sessizlik doldururken
büyük oluklara

şimdi her şey o kadar kendiliğinden ve sıradan ki
kime yetecek öğütülen şuncağız sessizlik
bunu düşünerek oyalanıyoruz gün boyu
unutmak daha kolay unutmamaktan, kalanlar için.

Sır ve gurur

Ağzın ağza fısıldadığı şu küçük sır
gözün göze fısıldadığı şu küçük sır
elin ele fısıldadığı şu küçük sır
derindir bütün acılarından yeryüzünün
duymak ve yinelemek istemez hiç kimse
şu küçük çıban öldürecek sultanımızı
şu kaba yerinde büyüyen günden güne
hangi sözcükler anlatabilir ki bu acıklı olayı
hangi şiir deşebilir o cılk yarayı
hangi destan sökebilir o gizli irini
fısıldadığım o küçük sözcüğü
söyleyin yeter sizi küçümseyen herkese.

Gezgin

Un ufak olduĐunda kemiklerim
sıcak, kanlı toprak altında
şairleri dolaşacak ruhum,
sözcüklerimi alacak onlar
örtmek için gözkapaklarını genç ölülerin.

Un ufak olduĐunda kemiklerim
sıcak, kanlı toprak altında
çığneyebilirsiniz mezarımı,
takabilirsiniz yakanıza bir kuru ot
ya da iyiliĐin ezdiĐi bir sözcük çiçeği.

Un ufak olduđuunda kemiklerim
sıcak, kanlı toprak altında
açın ağızlarınızı, doldurun harflerimi
omurgamdan ve göğüs kafesimden boşalan acıyla.

Un ufak olduđuunda kemiklerim
sıcak, kanlı toprak altında
dik durabilirsiniz ölümümden sıyırdığınız dizelerimle
nasıl sıyrırıyorsanız yağlı, iri bir budu, dipdiri kemikten.

Sizindir hecelediğim ilk sözcük, son sözcük
düş kadar bağışlayıcı, ölüm kadar uçucu
sarın ve onarın yaralarınızı
sizin olsun sizi iyileştiren her körpe dize

parlasın sıcak, kanlı toprak altında
un ufak olduđuunda kemiklerim
ve bir anıta kazındığında bu ölümlü şiir.

Kara şiir

Gürleyen denizden, patlayan tomurcuktan
söz etmek isterdim bu şiirde
şimşegin dalına tutunmuş o dalgın geceden
karanlığın kılıcından, şafağı uyandıran o iyi yürekli acıdan

ama haşhaş kapsülü gibi soluk ve kara, güneş ülkemde
yağmur, sevgililerin tutulmamış sözleri gibi yaslı
tarlalarımızı yeşertmek için açılmıyor kuyular
yiten kol düğmelerimiz değil, onuru buğdayın ve kömürün
saflığının erdemi tuzla buz, bu şiir değil onlar için.

Artık gözyaşlarımız oturuyor o ölü bahçelerde.

Yılıkı

Zaman tozlanıyor saçakta,
kumru yumurtası gibi sıcak, uçucu
uyaklarla yatmış kuluçkaya şairin ağzında
bekliyor dönmesini şiire ve som yalınlığa
ölümün kamçısıyla dövülüyor sözcükler
sürmek için sonsuzluğun yılıkı atını.

Kovan

Ve güneş yara gibi kaynarken şairin kanında
ve bahar rüzgârı uçururken kâğıttaki harfleri
ve sözcükler dizilirken yoksulların boğazına
ve cellat çekerken yağlı urganı
ve dağlarken alevlin çığlığı alacakaranlığı
ve aşktan darmadağınken sevgililerin kalpleri
şairin sessiz çanıdır uyandıran, çınlayıp durur
ıssızlığın ve ölümün oğul verdiği kovanda.

İkindi güneşı

Sessizce birikirken günler
üst üste yığılan kemikler gibi eski bir mezarda
bu sessizlikten bir çılgılık yapabilir şiirim
ruhum bir yanardağ, uyuyor yurdunda şimdilik
bir söz yetebilir uyandırmaya onu tatlı uykusundan
bir söz, halkımın yakınmalarından bir söz, ilenmelerinden
o sözdür suskun halkıma verip vereceğim tek armağan
diri bir şiirin ilk dizesi, acılardan ve muştulardan söz eden
bir güneş gibi mırıldanan kendi kendine,
bir kış günü, bir ikindi güneşi
tanrının bile unuttuğu sonsuz ve soğuk bir alev.

Ateşbaz

Son közü de çıkarabilmek için gün yüzüne
üflüyor karanlığa gömülmüş külü
bir elmas parçası gibi parıldasın ve sönsün diye
o ağır ışıltı aydınlatacak çünkü önünü
yolda kalmışların ve yaralı sözcüklerin,
girsin ya da girmesin ölümsüz şiirlere
yalınayak dolaşan o soğuk ateş üzerinde.

Mesel

Vaktiyle şiirleriyle ısıtırmış yüce şair Bay H.
hafta sonları uzun şiirleri, bayramları kısıları
yakarmış şöminesinde,
tek korkusu zehirlenmekmiş onca şiirin dumanından.

İhlamur ve turunç kokusu sararken odayı
çıtırdayan, mırıldanan sözcükleri dinleyerek
geçirirmiş bağları tarlaları kasıp kavuran kışları
gölleri, anıları, söğüt yapraklarını ürperten güzleri.

Şimdiyse söndürüyormuş ateşi, yazdığı her dize
güçmüş artık titremeden bir gece olsun uyumak,
ama o, düşler kuruyormuş hâlâ, ölmek varken güzelce.

Bilmece

Gölgesiyle oynayan kedidir şair,
oyunu bilir de gölgeye dair
ne bir imge ne bir fikir
gelip kurulur kâğıt denen çıplaklığa.

Kedinin derdi oyundur, şairin şiir
hangisi gerçek, ne kedi bilir ne şair.

Yalın şiir

Bu ay ışığı, sabah güllerinin çiyinden, demiştim bir şiirde.

Bir köylü geldi ve dedi ki:

–Ay ışığı, ay ışığıdır

ağılarımızın, ekinlerimizin bekçisi.

Bu rüzgâr, defnelerin ilk soluğundan, demiştim bir şiirde.

Bir işçi geldi ve dedi ki:

–Rüzgâr, rüzgârdır

soğutur açlığımızın alın terini.

Bu şimşek, çift dilli bir yılandan, demiştim bir şiirde.

Bir tutsak geldi ve dedi ki:

–Şimşek, şimşektir

yaralarımızın üstündeki kan taşı.

Bu dağ, İsmail'in göz bağından, demiştim bir şiirde.

Bir nebi geldi ve dedi ki:

–Dağ, dağdır

İbrahim'in avucundaki nasır.

Bu ülke, hançerden ve ipekten, demiştim bir şiirde.

Bir şair geldi ve dedi ki:

–Ülke, ülkedir

hançer, hançer

ipekse ipek

başka anlam arama!

Sözler

Balkonlarda birikmiş sözleri topluyor işçiler,
o uğursuz fırtınadan sonra,
yağmurla savrulan larvalar gibi
nereden koptuğu bilinmeyen.

Şu senin sözlerin, akşamdan suya basılmış
asker kaputları gibi ağır, tedirgin.

Şu onun sözleri, şenliklerde, tapınaklarda açılan
bir ağzın küçük, gereksiz isteği.

Şu bizim sözlerimiz, bir yıldırım gibi güvenli
ama asla kavurmayan aynı tarlayı, duru yaz günü.

Şu sizin sözleriniz, deniz kabuklarında
çınlayan korku.

Şu onların sözleri, serçeleri üşüten o gizli telaş,
sonsuzluğun ve direncin bilemediği soy hançer.

Bu sözlerse benim sözlerim, zamandan koparılmış
kırmızı, yuvarlanan bir elma, ruhumdan senin ruhuna.

Güzel yara

Ben gidince de duracak burada
pencere, bulut, bahçe, ayazma
yalın gerçek, bu görünüyor şimdilik
bilemem gelir mi ardımdan
içtiğim su, yürüdüğüm patika
şiirime giren ne varsa
dağ, gökyüzü, sessizlik, bahar
gelir mi ardımdan mahşere kadar.

Bilemem açılır mı bir daha
şiirimde ışıyan o güzel yara.

İbrişim

“Şiir, kalın bir incelikdir.” diyor Sina
bu yüzden inceldiği yerden de
kopmaz iyi şiirler
mekik, çıkırık, kirmen, kuka
has ibrişimler gibi sarıla sarıla
mendiller dokur, kanaviçeler
aşklar, kırgınlıklar, sıradağlar.

Kötü şiirlerse ne dikiş tutar ne yama
“Şiir, kalın bir incelikdir.” diyor Sina.

Şair ve şeytan

Şeytan sözü bu, diyordu Rahip Anshu
Hindistan'da dökmedik okalıptüs yaprağı
kutsal ırmaklarımızda tek yudum su
tapınaklarımızda bir dilim gün ışığı komadı
silip süpürdü kadınlarımızın rahmindeki tohumu
ne zafer ne bozgun için kıpırdıyor çenelerimiz
zalimlik ve ölüm diz boyu
şairler ele geçirdikten sonra kitaplarımızı
dualarımız, tütsülerimiz beş para etmez oldu
onlar sözcüklerle sardıklarından beri küçük ruhları
yoksullarımız daha dik başlı,
rahibelerimiz çeyiz düzüyor gizli gizli
azizlerimizin mucizeleri oyalamıyor kimseyi
söz dinletemiyoruz el kadar çocuğa
çiftçilerimiz pay istiyor gökyüzünden bile
tarlalarına öfkelerini serpiyorlar hasat için
yalanlarımız merhem değil hiçbir yaraya.

Şiir sözcüğü yasaklanmalı Hindu dilinde,
şeytana iş bırakmadı şu uğursuz şairler.

Şekerleme

Bu şiirin gölgesinde uyumak isterdim
ayaklarımı toplayıp hafifçe ya da tortop,
bir tespihböceği gibi çıtırdayan,
kabuğun tatlı uyuşukluğuyla.
İmgeler iyi, sözcükler yerli yerinde
ama uysal değil hiçbir şey bu denli
bırakmıyor yakamı can çekişmesi şu ilk dizenin
yüzükoyun, kaşıklama, sırtüstü
nereye dönsem o yaralı, kokusuz ruh artığı
yastık çakır diken, yatak iğneli fıçı
anladım, bu şiirin gölgesi de haram bana.

Genç şairin yeni şiir bilgisi - II*

I

Dokuz Canlı

Şu ağaç, benden önce de ağaçtı, benden sonra da çiçeklenecek
ya ben, kuruyorum yazdıkça, ne soğurulacak bir yemiş
ne şafağın kılıcıyla dalgalanan bir damla gölge
sözcükler, çakıl taşları gibi gıcırıyor ağızımda.
Sözcükler, sözcükler, sözcükler... Anlam çanları.
Nasıl inansınlar ki bana,
şiirime giren her sözcük öldüğünü biliyor
bazı sözcüklerse dokuz canlı, başka bir yüzle çalışıyorlar kapımı
o öç duygusu yaşıyor belki de onları bunca uzun ve öfkeli.

II

Zamanın Gölgesi

“Şiirim yaşayacak mı?” diye sormuştum
yaşlı, nemrut bir şaire bir gün, sözcüklerden çok.
Biliyordum ki her sözü, kör bir yarada gezinen bir neşterdi o dilgerin.
Sadece gülümsedi, konuşsa yara açılabilirdi. Anladım ki taşın
içinde gezinen rüzgârı görmeliydi şair,
rüzgârın gölgesinde çırpınan zamanı.

*) Bu şiirlerin birinci bölümü *Açık Yara* da [Alkım Yay., 2004, s. 41-44] yayımlanmıştır.

III

Ören Yeri

Sustum, yıkılmalıydı çünkü her dize
sustum, viranede bulunurdu çünkü hazine.

IV

Güneşteki Kaplumbağa

Oysa ne kadar da yaygaracıydı kimi sözcükler
“Beni de söyle, beni de söyle!” diye çırpındıklarında
gizli bir pas tadı gezinirdi dilimle damağım arasında
ama yine de kıyamazdım onlara,
kimileyin bir şiirin alınlığında, kimileyinse
bir şiir taslağında unuturdum bu öfkeli sözcükleri,
soyunmuş bir kaplumbağaydı onlar güneşte.

V

Ölü Şairler

Çılgılık çılgılığa uyanıyorum gece yarıları,
sözcükler dökülüyor her yerimden, diri, lime lime
pörsümüş, gözü kara, ürkek, çılgın
kimilerine geçiyor sözüm, kimileriye buyruksuz
ölü şairler koşuyor kimilerinin ardından
kimileriye koşuyor ölü şairlerin peşi sıra
siste, tipide annesini yitirmiş çıplak taylar gibi.

VI

Sorular

Tutsam, diyorum, dizginlesem onları, bukağılasam
o sözcüklerle çivilesem nallarını
kimindir o soyut koşu, taylara rüzgâr veren o derin boşluk?

VII

Kuyu

Ey şair, gördün koşu bitecek, büyüyecek tay
boşluksa o eski boşluk, kaz dur onu
çünkü ruhundur ne kadar kazsan da görülmez sonu.

Sondayış

Şiir yazdım şu kepaze dünyada
sözcükleri çitledim, körpe, derin
güneşler soydum her sabah, portakal içi
şiir yazdım sizin için, kimi gül kimi diken
bir kara bulut ağdı ağar aş'a'da
köklerin, otların ardı sıra, doludizgin, ölümlü.

Ben gidince de duracak burada
pencere, bulut, bahçe, ayazma
yalın gerçek, bu görünüyor şimdilik
bilemem gelir mi ardından
içtiğim su, yürüdüğüm patika
şiiime giren ne varsa
dağ, gökyüzü, sessizlik, bahar
gelir mi ardından mahşere kadar.

Bilemem açılır mı bir daha
şiiimde ışıyan o güzel yara.

15 TL

ISBN 978-605-9626-18-7

9786059626187

VEYAYINEVİ

www.veyayinevi.com